

ne que el senyor De Rosa represente els jutges, per tant. Les seues declaracions són absolutament lamentables i d'una irresponsabilitat plena. Si tinguera vergonya, dimitiria. Les seues declaracions han estat tan desafortunades o més que les del ja ex-ministre Bermejo. La diferència és que els uns dimiteixen i els altres, no.

—**Si el cas va a parar al TSJCV, De Rosa mirarà d'interferir-hi?**

—L'amistat del senyor De Rosa i el president del TSJCV és coneguda, però sempre vull pensar que tothom és responsable amb les funcions que exerceix. Malgrat tot, espere que a la propera reunió del Consell General [divendres passat, per al lector] li diguen de tot. Quedaria clar, si no, que el CGPJ és molt polititzat, tot i que he de dir que el seu president, Carlos Dívar, és ben honest i discret. En canvi, el senyor De Rosa, en tres o quatre mesos que n'és vice-president, no ho ha estat gaire. Es nota que fa no-res era conseller d'un govern que ara investiga Garzón.

—**I us imagineu De la Rúa enviant a presó cap dirigent del PP valencià?**

—No ho sé, no ho sé... Sí que he de dir que el senyor De la Rúa fa massa anys que és en aquesta comunitat i hi ha fet ben poques coses. La major part dels jutges no s'hi senten representats.

—**Us l'imagineu pressionant el jutge que duguera el cas Gürtel ací?**

—Vull confiar en la independència dels jutges.

—**Podria rebre pressions, però?**

—[Silenci llarg.] Deixem-ho estar. Ens endinsaríem, si no, en un terreny que costa de delimitar... L'amistat que De la Rúa ha reconegut que manté amb Camps pense que l'invalida, si la causa arriba a València i ell haguera d'instruir-la.

—**Com evolucionarà tot plegat, senyor Alandete?**

—Cal esperar que s'òbriga el sumari, perquè em fa l'efecte que hi ha d'haver coses d'una certa rellevància. Garzón ha detingut diverses persones, hi ha un mínim de 37 imputats, la xarxa semblava força extensa i afecta dues comunitats molt importants. Cal ser prudent. Tothom té la presumpció d'innocència, però caldrà veure què ens depara la causa.

Victor Maceda

Nepotisme perquè sí

Tant el president de la Diputació de Castelló, Carlos Fabra, com el conseller de Governació valencià, Serafín Castellano, reconeixen haver 'ajudat' amics.

Ni els noms i cognoms dels més de trenta assessors de què disposa —la gran majoria, familiars d'alts càrrecs del PP— no són tan explícits com la veu de l'assessorat, Carlos Fabra, reconeixent tractes de favor a tort i a dret. L'enregistrament, el feia públic la setmana passada la cadena SER, i s'hi sent amb nitidesa Fabra —imputat per

diversos delictes fiscals i per presumpte tràfic d'influències—, que assegura desconèixer la xifra exacta “de gent que he col·locat durant dotze anys”. Ja se sap, “qui guanya les eleccions, col·loca un munt de gent, i amb la cosa de les oposicions sempre pots fer entrar un ajudant o dos”. Sense embuts, Fabra reconeix haver *ajudat* coneguts atorgant-los feines a l'Hospital Provincial, a l'Escola Taurina, a l'Institut de Promoció Ceràmica, al port de Castelló... El president de la Diputació posa exemples planers, com el d'una dona que anhela una plaça en un col·legi de Borriana i per la qual Fabra intercedeix, fent servir els seus contactes a la Conselleria d'Educació. Amb l'admissió garantida, també es garanteix, segons que diu a l'enregistrament, “un vot agraït”. Al remat, i en paraules de Fabra, el seu càrrec li permet de “col·locar infinitat de gent: assessors, secretaris, directors generals, sots-directors, sots-secre-

El president de la Diputació de Castelló, Carlos Fabra, saluda amablement Serafín Castellano, actualment conseller de Governació valencià. La imatge és del 2004.

taris, assessors dels consellers, directors territorials, secretàries de nosequè... Gent que és vot captiu, tingueu-ho clar?"

Qui ha de tenir-ho tan clar? Els interloctors, un grupet d'afiliats del partit amb qui parlava poc abans de les eleccions municipals del 2007, quan acumulava dotze anys al poder, dos menys que ara. El 2008, per exemple, Fabra nomenava el seu 33è assessor de confiança, Mar García, germana del golfista Sergio García, amb qui el president de la corporació provincial juga assiduament. No debades presideix el Club de Camp del Mediterrani, seu del nouat màster Costa del Azahar. El club ha rebut més d'1,3 milions d'euros en subvencions de la Generalitat Valenciana. García, de la seua banda, ha dissenyat un dels camps de golf previstos a Marina d'Or, la macrourbanització de l'empresari Jesús Ger a Orpesa, un projecte que compta amb el suport de la Generalitat, que impulsa a tocar seu el parc temàtic Mundo Ilusión.

Amic Taroncher. Ex-conseller de Sanitat amb Zaplana, portaveu del PP a les Corts i conseller de Governació amb Camps, Serafin Castellano és molt amic dels seus amics. Pot donar-ne fe José Miguel Pérez Taroncher, constructor, que ha signat contractes amb la Generalitat per més de 7 milions d'euros. A l'inici, com a titular de Sanitat, Castellano va fer-li adjudicacions directes de reformes de centres hospitalaris. Ara, ja com a responsable de la seguretat, li ha encomanat renovacions de centres d'emergències. Per acabar-ho d'adobar, la dona de Castellano, Nuria Rioja, va adquirir l'any passat una finca de dues hectàrees i mitja a Lliria, al 50% amb Taroncher. El valor de la compra fou de 130.992 euros. La dona de Taroncher no es queda plegada de braços, però: a més de constar al registre com a administradora única de la constructora, és auxiliar administrativa del grup parlamentari del PP valencià.

La trama capitanejada per Francisco Correa, però, també arriba a Castellano. Seralia, una de les empreses de José Luis Ulibarri, acaba de resultar la beneficiària –ara sí, després de passar un concurs, per bé que era la més cara de les quatre aspirants– del contracte de neteja de les instal·lacions de la conselleria.

Victor Maceda

No en queda res, d'allò que els amics Zaplana i Matas imaginaren per al País Valencià i les Balears, llevat dels escàndols de corrupció.

L'amistat entre Matas i Zaplana ve de lluny. La dona de Matas, filla de la Vila Joiosa, és amiga i parenta de la de Zaplana.

Herència de corrupció

La investigació que porta a terme el jutge Baltasar Garzón contra la suposada trama de corrupció que lesquitxa el PP al País Valencià i a Madrid també té una petita ramificació a les Balears. Entre els molts imputats hi ha un ex-director general del govern de Jaume Matas, Pau Collado. La implicació de Collado, per la informació que s'ha sabut fins ara, és menor i sembla relacionada amb la feina que fa actualment a l'empresa Easy Concept, que és propietat de Francisco Correa, el suposat cap de la trama que investiga el jutge. Malgrat la relació indirecta –si més no, segons que sembla a hores d'ara– de Collado amb la trama, la notícia ha fet recordar a Palma els anys

d'esplendor de la connexió Balears-València-Madrid sota el govern de Matas. Foren els anys de l'especulació sense manies i –cosa que s'ha sabut ara– també de la corrupció a gran escala.

Matas-Zaplana. Jaume Matas va començar a intimar amb Eduardo Zaplana quan aquest era president de la Generalitat Valenciana. Però es coneixien d'abans. L'esposa de Matas, Maite Areal, és de la Vila Joiosa i és família de l'esposa de Zaplana. Aquesta coneixença no es va estrènyer de bon de veres fins que Matas no arribà a la primera línia política. Fou el 1996. Fins aleshores no havia destacat pas gaire, políticament: director general de la conselleria d'Economia i conseller del mateix departament. Era un home opac a l'atenció pública. De fet, no tenia cap activitat de partit. El maig del 1996 va ser el punt crític de la carrera del personatge. Arribà a la presidència del govern després de les dimissions dels presidents Gabriel Cañellas (juliol del 1995) i Cristòfol Soler (maig del 1996). Gairebé ningú no el coneixia,